

Het terrein is verlaten. Zijn blik gaat langs de omheining. Op het hek hangt een bordje “Verboden voor onbevoegden”, maar daar trekt hij zich niets van aan. Dit is de plek waar hij moet zijn. Hier komt de ongekende aantrekkingskracht die hem roept vandaan. Voor hem zit er niets anders op dan het perceel te betreden.

Hij stapt van de weg af en loopt door het hoge gras langs de afrastering, op zoek naar een opening om naar binnen te kunnen. De wind waait hard op de vlakte, waardoor zand langs zijn armen en benen en in zijn gezicht stuift. De kleine deeltjes die opwaaien prikken in zijn ogen. Zijn tanden knarsen op elkaar. Toch moet hij verder.

Een steek in zijn hoofd doet hem door zijn knieën zakken. Zittend op de grond houdt hij zijn hoofd met beide handen vast. Er ontsnapt een kreun aan zijn lippen. Het zal niet stoppen voordat hij zijn missie volbracht heeft. Pas dan kan hij zijn reis voortzetten.

De opening is klein, maar groot genoeg voor hem. Op zijn buik wurmt hij zichzelf onder de omheining door, zijn rugzak achter zich aan trekkend. Een rilling van spanning loopt over zijn rug. Alert speurt hij de omgeving af; er is niemand te zien. Alles is verlaten.

Een oude verroeste truck met vier lekke banden staat voor de ingang van de loods geparkeerd. Die zal niet meer worden gebruikt. Even twijfelt hij of dit de juiste plek is, maar dan voelt hij de steken in zijn hoofd weer en weet hij dat hij in de juiste omgeving is. Hoe eng het ook is, hij moet doorzetten, niet wetende wat hij aan zal treffen.

Een bang jong meisje met een strakke paardenstaart op haar hoofd. Naakt en huilend in een hoekje van haar slaapkamer. Een straaltje bloed loopt uit de wonde op haar voorhoofd. In paniek schreeuwt ze om haar moeder, hoewel ze weet dat dit

geen zin heeft. Ze zal haar niet komen redden. Niemand zal haar komen redden. Ze is op zichzelf aangewezen. Haar knieën heeft ze opgetrokken, haar armen eromheen geslagen om haar naakte lichaam te beschermen tegen deze man. Haar wangen zijn nat van de tranen.

De stevige hand pakt haar staart weer vast. Hij trekt haar met een ruk aan haar hoofd uit de hoek van haar slaapkamer. Een vieze grijns op zijn gezicht, met zijn tong tussen zijn lippen, genietend van haar angst.

De deur zwaait open en een fel licht verblindt haar en ze wordt losgelaten. Niet begrijpend wat er gebeurt, kruipt ze snel weer terug naar het hoekje van haar slaapkamer en duikt in elkaar van angst. Ineens is het stil in haar kamer. Ze durft bijna niet te kijken.

Voor haar op de grond ligt hij, naakt en stil. Hij beweegt niet meer. Hoe dit is gebeurd, weet ze niet. Maar zonder nadenken grijpt ze enkele kledingstukken bij elkaar en propt ze snel in haar rugzak. Ze stapt blootsvoets in haar laarzen en maakt dat ze wegkomt. Weg uit de hel van pijn en vernedering.

De visioenen blijven maar binnenstormen. Hij wil deze beelden helemaal niet zien, maar toch dringen ze zich aan hem op. ‘Payback time,’ fluistert hij. Snel rent hij naar de grote schuifdeur die op een kier staat en spurt naar binnen.

Even moeten zijn ogen wennen aan het duister. Maar hij herstelt zich snel. Het lijkt wel een verlaten autogarage, te zien aan het achtergelaten gereedschap en oud ijzer. Op de hefbrug staat nog een verroeste wagen te wachten op een reparatie die nooit zal gebeuren.

Een deur achterin de loods trekt zijn aandacht door een lichtschijnsel. Hier moet hij zijn. De klink gaat soepel naar

beneden. Het materiaal is te nieuw voor deze verlaten loods. Dit gaat te gemakkelijk.

Als hij aan het felle licht in de gang gewend is, ziet hij dezelfde plavuizen als in de bungalow. Er trekt een rilling over zijn rug bij deze herinnering. Jaren heeft hij daar gezeten. Gedrogeerd en opgesloten. Een tijd die hij wil vergeten.

Hij recht zijn rug en gaat verder. Iedere ruimte speurt hij af tot hij bij een kamer komt waar alles donker is. Hij opent de deur en als hij een stap voorwaarts wil zetten, denkt hij een beweging op te merken. Of is het zijn fantasie die met hem aan de haal gaat?

Er klinkt gerinkel van een ketting. Hij heeft haar gevonden. Haar onderbewustzijn heeft hen bij elkaar gebracht. Ze heeft zijn hulp nodig.

Door onoplettendheid van zijn kant, is hij even uit zijn concentratie gebracht.

Plots voelt hij een zware hand op zijn schouder. Hij kan zichzelf wel voor zijn kop slaan. Idioot die hij is. Nu is het niet alleen Sofia die hier vast komt te zitten. Hij zal hetzelfde lot ondergaan. Het is te laat.

Binnenin zich voelt hij het borrelen. Het duister dringt zich aan hem op. Het zal hem overnemen, zonder dat hij er controle over heeft. De woede die hij voelt is ongekend en niet meer te stoppen.

Er wordt aan zijn schouder getrokken, maar bewegen doet hij niet.

Zijn benen gaan iets uit elkaar, waardoor hij steviger komt te staan. Zijn armen recht langs zijn lichaam, zijn handen tot vuisten gebald. Zijn ademhaling versnelt. De kracht in hem is enorm. Strak kijkt hij voor zich uit. De energie voelt hij

door zijn lichaam stromen. Hij kan zich wel voorstellen wat er achter hem aan de hand is.

Aan de geluiden te horen hapt de persoon achter hem naar adem. Kreunend en stikkend. Uiteindelijk hoort hij een plof. Daarna heerst volledige stilte.

Sofia is terug gekropen naar de muur. Angstig kijkt ze op naar David, bang dat zij het volgende slachtoffer zal zijn.

Hij kijkt haar aan. Iets weerhoudt hem ervan om bij haar hetzelfde te doen. Het duister in hem verdwijnt. Rustig doet hij een stap naar voren, maar Sofia schiet verder achteruit om zo ver mogelijk bij hem vandaan te zijn.

Hij twijfelt of hij naar haar toe moet gaan. Zijn ogen gaan over de bange gestalte. Dan draait hij zich om en vertrekt zwijgend. Dit zal de laatste keer zijn dat ze elkaar zien.

‘David!’ hoort hij haar roepen.

Na alles wat ze hem heeft aangedaan laat het geschreeuw hem onberoerd. Met een grote stap over het lichaam van de man die roerloos op de grond ligt, verlaat hij de ruimte.

‘David!’ klinkt het in paniek achter hem. ‘Laat me niet alleen...’